

Aleksis K – Sunnuntai-Kaleva

Aimo ja Vieno

Suomalaisen journalismin uusin saavutus on Ylioppilaslehden satavuotisnumeron juttu siitä, kuinka lehden päätoimittaja ja toimitussihteeri kakkasivat housuihinsa Helsingistä Turkuun matkanneessa onnikassa.

Jutun filosofisia, yhteiskunnallisia, historiallisia, hygieenisiä, poliittisia, biologisia, journalistisia ja kyberneettisiä ulottuvuuksia on käsitelty kiitettävästi lehdistössä ja sosiaalisessa mediassa. Toiset katsovat, että nyt on media kadottanut viimeisenkin järjenhäivänsä, toiset hehkuttavat, että viimeinkin uskallettiin tehdä juttu, joka paljastaa maailmanmenon todellisen luonteen.

Sinänsä ansiokkaassa keskustelussa on kuitenkin yksi näkökulma jäänyt valitettavan vähälle huomiolle: miten näytelmän varsinaiset keskushahmot, housuihin päkistetyt kakkakikkareet, kokivat tilanteen? On ajallemme tyypillistä, että juuri nämä likaisen työn sankarit jätetään täysin lapsipuolen asemaan. Heitä käsitellään pelkkinä objekteina, joiden ainoa tehtävä maailmassa on toteuttaa emäntänsä ja tämän hyvä sisko -verkoston päähän pälkähtänyttä elitististä ideaa. Jutussa kyllä kuvaillaan hyvinkin tarkasti, miltä kakkiminen tuntuu tekijästä, ja miltä kakka sitten tuntuu housuissa, mutta itse päivänsankari unohdetaan, kuten proletariaatti yleensäkin kapitalistisessa yhteiskunnassa. Kakoista ei kerrota edes keksittyjä nimiä, vaikka sellaiset olisi ollut helppo kehittää sillä mielikuvituksella, jota jutun muuhun ideointiin käytettiin. Siis vaikkapa Aimo Kokkare ja Vieno Pökäle.

Koska emme itse olleet paikalla, meillä ei voi olla autenttista hajuakaan Aimon ja Vienon kokemuksista, mutta ehkä voimme niitä jotenkin empaattisesti kuvitella. Eivät ne ole voineet häävejä olla, eivät edes verrattuna kakan normaaliin elämänmenoon. Nämä nokareethan häädettiin pakolla kotoaan jo aivan keskenkasvuisina, vähän samaan tapaan kuin Laurilan Anttoon lapset Väinö Linnan teoksessa Täällä Pohjantähden alla. Häädön jälkeen Aimo ja Vieno eivät päässeet pulahtamaan vilpoisaan vessanpyttyyn, kuten normaalisti, eivät edes ulkokuuressa kukkulan kuninkaiksi. Ei, kidutus vain jatkui piukoissa alushousuissa tuntikausia lättänäksi liiskaantuneena kuin Junttilan tuvan seinässä.

Tällaisten kohtaloiden luulisi saavan meidät parempiosaiset järkyttymään, suorastaan raivostumaan. Vähin, mitä voimme tehdä, on Aimo Kokkareen ja Vieno Pökäleen kohtalosta käytävä perinpohjainen keskustelu, jossa osapuolet ja asiantuntijat käyvät tapahtumat läpi avoimesti ja perinpohjaisesti. Tarvittaessa voidaan perustaa kriisiryhmiä, sillä kakka on meidän kaikkien yhteinen asia.

Artikkelin lähde Kaleva